

Jéged
KÉRLEK
karácsonyra

finep
selection

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

Jéged
KÉRLEK
karácsonyra

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1. FEJEZET

FARKASORDÍTÓ HIDEG VAN. Legalább a hó eshetne, hogy megszépítse a kietlen tájat, a lekopaszodott fákat, eltakarja a földön lévő cigicsikkákat, a beton repedésein áttörő elsárgult fűszálakat. De így is kijöttünk Zalánnal a játszótérre, mert a sulinak már vége, az edzésig viszont el kell ütnünk valahogy az időt.

A fenébe is, hiányzik a gyerekkoromból az, amikor elkezdett havazni, és Zalán már kora reggel felkeltett, hogy húzzunk el szánkózni a közeli háromszáz méteres dombra, amit mi hegynek nevezünk. Nem is tudom, mikor mentünk utoljára.

Már éppen megkérdezném, hogy van-e kedve kihúzni valamikor a Springa dombra, amikor megszólal:

– Hé, nézd, ott a Viola! – mutat Zalán a hinták felé, naná, hogy kocsányon lóg a szeme. A zsebébe nyúl, és elővesz egy cigis dobozt. Kiráz egy szállal, kapkodva gyújtja meg, és mire feleszmélek, a pófamba fújja a füstöt, holott tudja, hogy utálok.

A lány felé pillantok én is. Megértem, miért tetszik a haveromnak annyira. Viola magas és karcsú, ébenfekete haja majdnem a derekáig ér, csokibarna a szeme, ráadásul ha néha mosolyogni látom,

szinte ragyog. Egy négyéves forma kislány ugrál mellette hatalmas rózsaszín overallban, a kacagását ide lehet hallani.

– Nem hiszem el, hogy nincs pasija. Hihetetlen. Ha csak fél órát eltölthetnék vele... – motyogja Zalán.

– Megkérném, hogy korrepetáljon matekból?

– Idióta – neveti el magát. Beharapja az ajkát, és a vágy csak úgy izzik a tekintetében, ahogy a lány fenekét bámulja a szorosan ráta-padó farmerben. Odanézek én is, és legszívesebben csak a fejemet csóválnám rá, hogy Zalán ilyen gázul stíróli.

– Ő a szebb lány, akit valaha láttam – felém fordul, és megint szív egyet a cigiből, a hamut a hófehér cipője mellé pöcköli a földre.

– Ne mondd, hogy neked nem jön be!

Nagyot nyelek. A fenébe, hogy nem vettem elő a hátizsákomból az almám. Ha ennék, elodázhathatnám a választ...

– Viola álomszép – mondom, miközben a gyomrom összerándul a szavaimtól. – Elakad tőle a lélegzet.

Ebben a pillanatban találkozik a tekintetünk Violával. Elmosolyodom, ő pedig játszani kezd az egyik hajtincsével, majd az ajkába harapva a húgához fordul, és meglöki a hintát.

Zalán persze látta az egészet.

– Na jó. Felőlem elhívhatod randira – szólal meg szórakozottan. A földre hajítja a csikket, majd rátapos, aztán belerúg az ott heverő műanyag palackba ahelyett, hogy bedobná a kukába. – Ő barátnő alapanyag, és ez para.

Nagyot sóhajtva lehajolok a szeméért, és elviszem a közeli kukáig.

– Viola inkább hozzád való, mert ezt a vadállatot csak az egyetem után lehet betörni – mutat végig magán. Tényleg jól néz ki, szálkás a teste, magas is, a fekete haj és a barna szem kombináció

meglepően jól áll neki, a sugárzó mosolyát pedig fegyverként használja, nem egy zűrös helyzetet úszott már meg vele gyerekkorunktól kezdve. Látom, hogy bámulják őt a lányok, de én valahogy sose néztem rá *úgy*. – Addig ki akarom szórakozni magam.

– Tök aranyos tőled, hogy azt hiszed, kelleni fogsz egy lánynak is. Max egy durván átbulizott éjszaka után tudsz hazavinni valakit.

– Csak ne derüljön ki a csajról, hogy farka van – röhög fel, aztán elhúzza a száját. – Grrr... Azok veszélyesek, vágod?

Nem válaszolok. Teljesen lefagytam. Vajon rólam is azt mondaná, hogy *grrr*? Összeszorul a torkom a gondolatra, hogy ha tudná a titkomat, kiközösítene, és nem csak ő, hanem mindenki más is. Így hát hallgatok, bármennyire is szar.

– Gyere te gyökér, elkésünk az edzésről – vágok inkább a hátára kettőt. A második erősebb az elsőnél, ő pedig egy elharapott fájdalommas nyögés után elröhögi magát, és megindul. Hátrahagyjuk a játszóteret, a gyerekkori emlékekkel együtt.

Egyszer fordulok csak hátra, és látom, ahogy Viola futólag rám pillant, mielőtt kiérek az utcára. Mennyivel egyszerűbb lenne az életem, ha ő tetszene.

2. FEJEZET

NA MIT TALÁLT KI A TANÁR AZ EDZÉS MÁSNAJÁN az első tesiórára? Naná, hogy focizást, de hé, ez sokkal jobb, mint a szekrényugrás. Zalán kapva kapott az alkalmon, hogy ő legyen a másik csapatkapitány, ha már engem kiválasztott a tanár. Nekem oké, ha megint azt akarja, hogy legyőzzem. Csapassuk.

A titkom mindig a csapatválasztás, mert ezen múlik a siker a fociban. Ő rögtön Táncosért kiált, aki páratlanul tehetséges, iszonyú nehéz kicselezni, de ugyanolyan agresszív, mint Zalán. Én Norbi mellett döntök, mert ő teljesen megbízható és minden helyzetben higgadt. Telnek a percek, és azt látom, hogy hozzám kerültek a nyugalmasabb srácok, pont, ahogy elterveztem.

– Pólót le! – üvölti el magát Zalán, mire a csapata kelletlenül engedelmeskedik. Holott tél van. És korántsem olyan fűtött ez a tornaterem.

Meg se rezzen a tekintetem. Nem ez az első, és nem is az utolsó alkalom, hogy félmeztelenül látom a srácokat. De még így is nyelek egy nagyot, mert mi van, ha véletlenül odatéved a pillantásom, ha bárki is azt feltételezi, hogy engem egyáltalán érdekel...

– Legyűrlek, Szilágyi! – áll eléem Zalán vigyorogva.

– Tetszik, amikor ébren álmodsz – felelem higgadtságot erőltetve magamra, mire Zalán beletúr a hajamba, és elcseszi a frizurámat. Gyökér. Csak azért is mi fogunk nyerni.

Magam köré gyűjtöm a srácokat, a legtöbbjükkel együtt járunk edzésre, de sok az ügyes arc azok között is, akik nem akarnak a sulisapatban játszani. Elmondom mindenkinek a posztját, és naná, hogy magamra osztom a csatár szerepét. Mire végzünk, már csak egy dolog hiányzik.

– Hé, Martin, passzold át a labdát, légyszí! – kiáltok, de csak ekkor tűnik fel, hogy lehajtotta a fejét, az aranyszőke tincsei a homlokába hullanak. Csak akkor látom a lehetetlenül kék szemét, amikor felemeli a fejét, és zavartan rám pillant. Az arcát mintha vörös pír lepné el, a mellette lévő labdát pedig olyan gyorsan dobja felénk, hogy esélyem sincs meggyőződni arról, hogy tényleg elpirult-e, mert ezután rögtön a telefonjába temetkezik. Tuti már megint videókat néz, a fülese ott lóg a sötét, feszülős pólójába akasztva.

Martin az egyetlen nyíltan meleg srác az iskolában. Ha bárki megkérdezte tőle, hogy *tényleg meleg vagy?*, igennel felelt, amiért iszonyúan felnézek rá. Pedig azért kapott elég sok bántást, nem csodáltam volna, ha meghátrál. Emlékszem, amikor a fiúk kizavarták őt az öltözőből, miután a pletyka elterjedt, és én csak álltam ott némán, miközben kezemben szorongattam a rövidgatyám. Képtelen voltan megvédeni őt, nem ment, lefagytam, mert rettegettem, hogy én lehetek a következő... Martin azóta nem teszik velünk, de végig kell ülnie az órát a kispadon. És tudom, hogy néha beszélnek neki a srácok, Martinkának hívják, az öltözőben is viccelődnek rajta...

Sosem felejttem el a napot, amikor először találkoztunk kilencedikben.

Ott állt az aulában, fogalma sem volt róla, hogy hová kell menni. Számomra kitűnt a tömegből, mert annyira szép volt. Most sem értem, honnan vettem a bátorságot, de odaléptem hozzá, együtt kimentünk az évnnyitó beszédre az udvarra, és közben beszélgettünk egy kicsit, amíg megtaláltuk a helyünket, ő az A-sok, én a B-sek között.

Később feltűnt, hogy mindig kedves az emberekhez, és soha nincs egy rossz szava sem. Ez mostanra sem változott. Martin ahol tud, segít. Ha a folyosón leejted a könyveid, számíthatsz rá, hogy ő lesz az első, aki ott terem melletted, és segítő kezet nyújt. Igaz történet. Kilencedikben, a karácsonyi szünet előtt esett meg velem, és ahogy előttem térdelt, a telt ajka elnyílt, tekintete találkozott az enyémmel, meg kellett markolnom a lépcső korlátját, mert legszívesebben randira hívtam volna őt. Pedig akkor még nem is tudtam, hogy meleg. Csak hetekkel később derült ki...

Ha heteró lenne, ő lehetne a legnépszerűbb srác a suliban. Itt focizhatna velünk. Nem kellene eltúrníe, hogy néhanapján beszélnek neki. Egyszer úgy megkérdezném tőle, hogy megérte-e az egész. Előbújni, és benyelni mindent, ami jött utána.

– Mi van, alszol? – kiált rám Norbi, aztán lepasszolja a labdát. Megrázom a fejem, és a koszos fehér falon függő bordásfalra koncentrálok. Elszámolok háromig, aztán megindulok, és már csak a játék számít.

A szemem a célon. Ez az, amihez értek. Amiben a legjobb vagyok. Megkapom az első passzt, leveszem mellkassal a labdát, és török előre. Kicselezem a srácokat, egyedül Zalán az, aki nem hagyja magát, egyre erőszakosabban próbálja elszedni a labdát. Végül lepasszoló Norbinak, mert Táncos nem fogja őt rendesen, és tessék, máris megvan az első gólunk.

Ez az, amit Zalán nem tudott megtanulni az évek alatt. A foci nem arról szól, hogy te legyél a legjobb, a legerősebb, és a tiéd legyen a gól meg a dicsőség. A foci csapatjáték, és a másik sikere ugyanúgy a tiéd is. Ostobaság, hogy mindig a csatárokat ünneplik, hiszen például jó hátvédek nélkül nem lehet meccset nyerni...

– A rohadt életbe – morogja Zalán, amikor percekkel később már a harmadik gólt adjuk be nekik. – Ennyire bénák vagytok? – üvölti el magát, mire a csapattársai morogva bámulnak egymásra. Nem kap választ, ezért belerúg a padba, ami nyikorogva csúszik pár centit a zöld laminált padlón.

– Ne parázd már túl, haver! – szólal meg hirtelen Táncos, ráadásul még vigyorog is hozzá, amitől látszódik a fogszabályzója. – Veszíteni tudni kell!

Zalán vad tekintettel mered Táncosra, és ökölbe szorítja a kezét. Az apja hívja őt mindig vesztesnek, lúzernek, akárhányszor elbukunk egy meccset.

– Hogy mit mondtál? – Nem üvölt. Halkan mondja, vészjósló hangon.

Ekkor hallok meg egy hangos nevetést. Nem is kell odanéznem, hogy tudjam, Martin az.

– Hé, Zalán, minden oké – kezdenék bele, de látom, hogy Zalán se süket. Egyből kiszúrja, hogy ki volt az.

– Az a buzi! – üvölti el magát.

Martin gyorsan a zsebébe dugja a telefonját, a fülese viszont még ott a fülében. Tágra nyílt szemmel mered Zalánra.

– Ennyire tetszik, kis köcsög? Látom, hogy csorgatod a nyálad – csap a mellkasára, aztán Martin felé lódul, aki félelmében a pad szélét markolja, és mozdulni sem mer, mintha úgy beleolvadhatna a falba.

Körbenézek, és a tanár naná, hogy megint sehol, tuti kiment kajálni.

– Én nem, de tényleg... – Martin hangja remeg a félelemtől, pláne, ahogy csökken a köztük lévő távolság.

Megindulok, a srácok csak megkövülten állnak, és lesik a jelene-tet.

– Ezért gáz, hogy beengednek a terembe, igazi pornó ez neked, mi? Ráadásul még ki is röhögsz minket? – áll meg a fiú előtt Zalán.

Ekkor áll fel Martin. Kihúzza magát. Olyan lenézés van a tekintetében, amittől Zalán csak még zabosabb lesz. Ismerem a legjobb barátom ennyire.

– Először is: nem bámultalak. Vagy mi van, azért vagy ilyen dühös, mert nem jössz be? Másodjára: látom, fájna, ha azt kapnád vissza, amit a lányokkal teszel, ugye? Mert te aztán nem finomkodsz, és nem csak lesed a csajokat, hanem hangosan meg is osztod, mi tet-szik rajtuk. Mintha bárkit is érdekelne a véleményed... Képmutató!

– Te. Kis. Geci. – Szinte látom, hogy szakad el a cérna Zalánban. Martin elé ér, és ütésre emeli a kezét. Martin csak áll ott, felemelt állal, magabiztosan, büszkén. Meg se rezzen, de a rettegés ott van a szemében. Ugyanígy nézett akkor is, amikor a srácok kilencedik-ben kizavarták az öltözőből. Ha Zalán megüti, ki tudja, Martin fel-ke-e valaha. Gondolkodás nélkül mozdulok.

– Ne csináld! – üvöltöm el magam, és hátulról lefogom Zalán karjait. Rohadtul vergődik, de erős vagyok. Remélem, még nála is erősebb. A talpunk csúszkál a sötétzöld linóleumon, a falak vissza-verik a zihálásunk hangját. Egyre nehezebb visszatartani őt...

– Engedj már el! – ordítja, mire hallom, hogy a többiek mögöt-tünk röhögnek rajtunk. Gyökerek, hát nem érzik, hogy ezzel csak tovább hergelik Zalánt?

– Behívatják apádékat – próbálok hatni a haverom józan eszére. Csak van még neki. – Bajba kerülsz. És gyáva dolog megütni Martint, ezt te is tudod!

Zalán végre nem vergődik. Csak áll egy helyben, de érzem, hogy a teste remeg a haragtól.

– Ha még egyszer rám nézel... Ha még egyszer hozzám szólsz... – sziszegi Martinnak.

– Akkor mi lesz? Szétvered a pofám? Cserébe feljelentelek gyűlölet bűncselekményért. Ezt kapd ki!

Szerencsére pont most szólal meg a csengő, és a tanár úr is ekkor lép be a terembe, a kezében egy félig megevett szendvicset szorongatva. Szét se néz, csak elüvölti magát.

– Óra vége, gyerekek! – és már ki is lép az ajtón.

A srácok egymással beszélgetve hagyják el a tornatermet. Ma ez téma lesz a suliban, abban biztos vagyok.

Elengedem Zalánt, és ahogy kiharzik, a tekintetében sistergő gyűlölet nem sok jót sejtet. Martin felé fordulok.

– Sajnálom. Tényleg – kérek bocsánatot Zalán helyett.

Martin átöleli magát a karjaival, aprókat szipog, és ahogy lehajtja a fejét, a haja a szeme elé hull.

– Köszönöm, hogy segítettél – feleli felemelt állal. A fogai viszont összekoccannak, mintha most csapódna le benne, hogy mi történt az imént.

Ezerrel ég bennem a vágy, hogy átöleljem és megvigasztaljam őt. Hogy azt mondjam neki, *ez nem rólad szólt, csak Zalán gyűlöl veszíteni, mert nyomorult egy családjá van.*

Szétnézek, és már csak ketten maradtunk a teremben, a nyitott ajtón át bekúszik a kinti hűvösebb levegő. A félelem lassan végigkúszik az ereimen. Bárki megláthat minket...

– Most már mennem kell. Vigyázz magadra! – hadarom, és kisetek, teljesen egyedül hagyva őt.

Ekkor döbbenek rá: egy osztálytársa se jött ide, hogy megkérdezze tőle, jól van-e. Senki nem állt ki mellette. Senki.

3. FEJEZET

ANYA MINDENKIT ISMER. DE TÉNYLEG. Mondjuk nem meglepő, elvégre már évtizedek óta Balassagyarmat legismertebb lángoszójában dolgozik. A kisvárosunkban egy csomó hasonló csődölt be, az övé viszont nem tűnt el a süllyesztőben, és ehhez kellett az is, hogy anya sok emberrel legyen jóban, akik törzsvásárlóként gyakran betérnek. Na jó, a lángosát is imádják. Senki nem süt olyan finomat, mint ő!

Most mégis a franc ki van azzal, hogy anya ennyire népszerű. Csak a Tescóba jöttünk el bevásárolni, azt hittem, hamar végzünk, erre itt rohadok a boltban már vagy fél órája, mert anya folyamatosan dumál az ismerőseivel, ráadásul apára is rátalált egy régi barátja.

Elsétálok a felvágottas pult előtt, és bedobok egy kisebb kimért sajtot a kocsiba. Mire visszaérek anya közelébe, ő még mindig boldogan dumál a barátnőjével, akitől szokás szerint megkaptam, hogy mennyit nőttem. *Köszi, néni, akire rohadtul nem emlékszem, és néztem már tükörbe, tudom, hogy száznyolcvan centi lettem, és ja, feltűnt,*

hogy szép zöld szemem van, de kedves tőled, hogy megosztottad velem.

Persze ezt nem adtam elő neki, csak bólogattam.

Most meg vicsorgok, mert túl vagyok a sulin, ma nem volt edzés, és csak szeretnék otthon lenni, játszani egyet, és lerohasztani az agyam. Ehelyett itt állok, a kabátom már szinte rám olvad, úgy-hogy rárakom a majdnem tele kocsira. Ráadásul a bolt dugig van tolongó vásárlókkal, és bömböl a karácsonyi zene. Nem is értem, miért kell már november végén karácsonyozni... A boltot is teleaggatták ünnepi dekorációval, még a pultokra is ragasztottak pár girlandot. Giccsparádé.

– Szia, Bence! – hallom meg hirtelen a nevem. Felemelem a fejem, és ekkor látom meg Violát. A kabátját ő is levette, a barna bőrért gyönyörűen kiemeli a bolyhos sárga pulcsija, a hosszú fekete haja pedig fátyolként terül szét a vállán.

– Ó, helló! – köszönök neki, és ettől hirtelen eszembe jut, hogy nem is tudom, mikor beszéltem vele utoljára, holott már három éve az osztálytársam. Most, hogy belegondolok, nem is adódott alkalmam rá, mivel a szünetekben is ritkán van a teremben, biztos eljár bandázni máshová.

– Téged is elrángattak bevásárolni? – kérdezem, mire Viola megrázza a fejét.

– Egyedül jöttem. Apu dolgozik, még van egy kis időm, mielőtt mennem kell Íriszért az oviba, így elintézem ezt. Hallelujah, hogy elmaradt az utolsó két óránk.

– Amúgy hallottad a hírt? Hogy Klára tanárnő terhes? Állítólag ezért úsztuk meg a dupla irodalmat.

– Na tessék! – húzza fel a szemöldökét Viola. – Ennyit arról, hogy a lányok pletykásak.

Elmosolyodom.

– Ó, látszik, hogy nem jársz be a fiúöltözőbe. Mi sokkal borzalmasabbak vagyunk, mint ahogy el tudnád képzelni.

Viola elneveti magát, meglepően aranyos így.

– Vannak sejtéseim – jegyzi meg, és egy elszabadult tincset a füle mögé sodor. – És, mik a tervek karácsonyra? Látom, nagyon várod!

Egy pillanatra a kocsiba néz, aminek a tetején ott van az adventi kalendárium. Lebuktam.

– Gyerekkoromban imádtam ezeket, mert a karácsony volt a mindenem, reggel ébredés után egyből nyitottam az ablakot, és kaptam is be a csokit. Most már inkább csak megszokásból vesszük.

– Írisz is imádná – mondja Viola olyan halkán, hogy alig hallom.

– A kishúgod? – kérdem, mire bólint, de látom, hogy nem akar többet mondani, így felelek a másik kérdésére. – Családi körben leszünk, a nagymamám biztos hozza majd a formáját, anya cserébe istenieket süt és főz. Másnap tuti átjön Zalán is, és játszunk a gépen, miközben a háttérben megy a *Reszkessetek, betörők!* És neked mi a terv?

– Ugyanez. Filmezés, zabálás, játék a kishúgoddal, majd baráti összejövétel – mondja Viola, aztán beharapja az ajkát, mint aki azon gondolkodik, hogy folytassa-e, vagy sem. A bólintásom után szólal meg. – Sosem értettem, hogyan tud egy olyan normális srác, mint te, barátkozni Zalánnal.

Én sem értem. Vagyis nem érteném, ha nem ismerném őt gyerekkora óta. Ha nem tudnám, hogy a szülei évek óta marják egymást, de képtelenek elválni. Bele se merek gondolni, milyen lehet úgy felnőni, hogy állandóan üvöltenek a fejed felett.

– A legjobb barátom az óvoda óta. Azt hiszem, hozzám nőtt – szólok meg, nem említve Zalán gondjait, mert tudom, hogy szégyelli.

– Nekem fura ez a *hozzám nőtt* dolog. Az emberek változnak, a barátságok véget érnek és újak kezdődnek, ez az élet rendje. Szerintem nem kell olyan emberekkel haverkodni, aki mellett már nem érzed jól magad.

Van benne valami. Ha a gyerekkori legjobb barátomnak se merem elmondani, hogy nem Zendaya tetszik a *Pókemberből*, hanem Tom Holland, akkor az mit árul el a barátságunkról?

– De azért kedves dolog volt tőled, hogy megvédted Martint.

– Honnan tudsz róla? – kérdem, miközben akaratlanul is felvonom a szemöldököm.

– Jó barátom. És ne aggódj, jól van.

– Örülök – mondom zavartan. – Martin rendes srác.

Viola bólint a válaszomra, aztán újra a hajával kezd el játszani. Ha ilyen hosszú lenne a hajam, vajon én is ezt csinálnám?

– Tényleg az. Jobbat érdemelne.

Bennem rögtön felmerül két kérdés: *Vajon mindig ez történik Martinnal? Sokan bántják őt?* De magamba fojtom, mert azt hiszem, félek hallani a választ.

– Amúgy mivel töltöd a hétvégéid? – kérdi Viola, és ahogy kapok tőle egy óvatos félmosolyt, egy picit felengedek.

– Ha nincs meccs vagy edzés, akkor általában lődörgök, ahogy anyámék mondják.

– Hogy mi? – kérdez vissza nevetve.

– Ne is mondd! Egy csomó ósdi szó rám ragadt a szókincsükből.

Viola anya felé néz, aztán bólint, és ezzel az egy pillantással újra megerősíti számomra, hogy miért nézték egész életemben az idegenek a nagymamámnak az anyukámat.

– De... na jó, neked elmesélem – folytatom. – Ez csak a jéghegy csúcsa. Teljesen rá vagyok kattánva a régi magyar zenékre.

– Ne már! – kerekedik el a szeme.

– De, tényleg. Otthon anyu egész nap hallgatja a rádiót, ami folyton retró dalokat nyom. Piramis, Charlie, LGT, Cserháti Zsuzsa, Neoton és még sorolhatnám. Úgy nőttem fel, hogy ezek mentek egész nap, és én baromira megszerettem őket.

– Melyik a kedvenc?

Nehéz kérdés. Átfut a fejemben az összes klasszikus, egyik jobb, mint a másik.

– Talán a *Holnap hajnalig*. Olyan bulis.

– Azt apum is imádja – feleli Viola mosolyogva. – És akkor mai zenéket nem is hallgatsz?

– Néha. Ha mondjuk egy sorozatban megtetszik valami, rákereksek. De alapvetően ha adsz egy LGT albumot, tök jól elleszek vele.

– Kezdj el művelődni: Olivia Rodrigo.

– Általános reakció. Mindenki modern zenéket ajánl – nevetem el magam. – De tudod, mit? Bepróbálom.

Viola csavargatni kezdi egy tincsét, aztán nagy levegőt vesz, és egy szuszra hadarja el:

– Mi néha kiruccanunk a többiekkel Vácra a KFC-be. Piroska szülei imádják az ottani kaját, így adnak pénzt benzinre, nekünk csak haza kell vinnünk nekik egy kosarat.

Meghökkenek a szavaitól. Csak azért utaznak oda-vissza két órát, hogy gyorskaját egyenek? De hát... ha ez van a legközelebb. Ballassagyarmaton pizzán, gyroszon és hamburgeren túl mást nemigen tudsz rendelni. És ki ne vágyna egy kis bűnös finomságra néha? Plusz gyanítom, nem is csak a kaja a pláne.

– Ó, autós túra! Klasszul hangzik.

Viola még mindig a hajával szórakozik. Miért nem vesz elő egy hajgumit?

– Van még egy szabad hely a kocsiban, ha hétvégén velünk akarsz jönni. Vagy meccsed lesz?

Ekkor pillantom meg anyát, aki mellől már lelépett a barátnője. Ott áll a lisztek előtt, minket figyelve, ráncokkal szabdalt arcán reménytelen és boldog kifejezés ül.

– Nem. És edzésem sem – felelem.

Viola szélesen elmosolyodik, és a mobiljára néz.

– Bakker, mennem kell! Elkésem az oviból. Majd szólj, ha csatlakozol hozzánk. Szia!

– Persze. Mindenképpen – bólogatok, és ő már meg is iramodik az önkiszolgáló pénztár felé.

Anya vigyorogva lépdel felém, hat kiló liszttel a karjában. Gyorsan odamegyek, és kiveszem a kezéből, mire azért megkönnyebbülten sóhajt egyet.

– Na, menj el vele, bogárkám! Nagyon aranyos ez a kislány – rohan le rögtön anya.

Hogy a fenébe lehet ennyire boldog? Miért vigyorog így? Ráadásul a tekintete olyan élénk, mintha eltűnt volna belőle minden viharfelhő, minden aggodalom.

– Annyira dolgoz! Csupa jót hallottam róla, mindenkivel olyan kedves. Őt hívják takarítani a doktorék is, egy porszemet se hagy. Az osztályfőnöki órán se volt róla még panasz.

Na tessék. Még csak igent se mondtam erre a találkozóra, de anyám már most belezúgott Violába. És naná, hogy ideballag apa is, aki eddig a haverjával dumált. Szerintem kiszúrta, hogy anyáról lekopott a barátnője.

Miközben anya rohamtempóban beszámol apának a történetekről, nekem kedvem lenne elsüllyedni a föld alá. A franc ki van ezekkel! Apa büszkén rám vigyorog, aminek most rohadtul nem örülök.

– Kiütött rajtad apád vére! Fiatalon rám is csak úgy ragadtak a csajok, aztán megtaláltam anyád, és más nem kellett – mondja nagy komolyan. – Fuss utána már most, ne szégyenlősködj, kölyök, hiszen ez a világ rendje, hogy a fiúk a lányokat kergessék. Menj csak, adok pénzt is, hívd meg egy bambi szódára!

– Vagy a moziba. Az sose megy ki a divatból – teszi hozzá rögtön anya.

– Igaz, ott meg is tudod csókolni a kislányt – neveti el magát apa, mire anya játékosan a kezére csap, de ő is somolyog. – Aztán utána majd abba se akarsz hagyni, meglásd – kacsint rám apa.

Talán ettől szorítom ökölbe a kezem. Talán a szavaiktól. Hiszen ha ő ilyen határozottan mondja, hogy *az a világ rendje, hogy a fiúk a lányokat kergessék*, mégis mit remélhetek, ha egyszer megtudják rólam azt, hogy meleg vagyok?

4. FEJEZET

MA VAN A TIZENHETEDIK SZÜLETÉSNAPOM, én meg itthon rohadok. Anya persze mondta, hogy nem muszáj családi vacsorát tartanunk, és hívjam át nyugodtan „*a kis barátaimat*”, de mivel az nem volt opció, hogy a nagyi inkább otthon marad, ezért én se szoltam senkinek. Így a legjobb...

Anya a tűzhelynél áll, és süti az ünnepi vacsorámhoz a rántott húsokat. Látom rajta, alig áll a lábán, sovány alakján mintha lógna a hosszú, rózsaszín szoknya és a fehér felső. A vállig érő göndör hajából kezd kikopni a barna festék, már látszódnak az ősz hajszálak. Annyira fáradt szegény, mert lenyomta a délelőtti műszakot, és még utána is robotolt itthon.

– Majd én befejezem – állok anya mögé, és egy puszt lehelek a halántékára. Megcsap a veríték kesernyés illata. – Feküdj le egy kicsit, mielőtt megjön Szörnyella.

Anya kuncogni kezd, és megveregeti a karom.

– Ha apád meghallja, hogy így hívod az anyját...

Szerintem már rég tudja, de nem mer szólni miatta. Ha a nagyi a téma, apa valahogy mindig elmenekül.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A Szörnyella de Frász még egy szalonképes kifejezés.

– Ezt meg se hallottam – szólal meg anya, és eljátssza gyerekkorom kedvenc játékát. Összepréseli az ajkát, végighúzza előtte az ujjait, majd kulcsot formáz a kezével, és úgy tesz, mintha messzire hárítaná. Régen annyit nevettem ezen, és akaratlanul is mosolyra húzódik a szám most is. – Köszönöm, bogárkám.

Végigsimít a karomon, és lefekszik a konyhában lévő padra.

Az olaj már kissé habzik a lábasban, öntök hozzá némi frisset, és megfordítom a rántott húsokat. Az illatától összefut a nyál a számban, pláne, ha arra gondolok, hogy a hűtőben már ott pihen a krumpolisaláta, a hátsó lapon pedig alacsony lángon rotyog anya isteni húseveze, aminek még nem árulta el a titkát, nem tudom a titkos hozzávalót. Anya mindig azt mondja, hogy a *szeretet* az. Talán igaza van.

Anyára pillantok, és most se fogom fel, hogyan tud azon a kemény padon feküdni, hiszen fából készült, egyetlen vékony pléd takarja, huzamosabb ideig még ülni is sok rajta. Anya a térdét a hasához húzza, a jobb kezét a feje alá nyomja, és ahogy a szemét lehunyja, egyértelműen látszik rajta a kora. A fáradtsága. Az, hogy közel hatvanhoz már nem bír annyit dolgozni. Talán még többet kéne segítenem, hogy könnyebb legyen neki.

Megszólal a csengő, mire anya az asztalba kapaszkodva tápáskodik fel.

– *Szörnyella de Frász / Szörnyella de Frász / Elég ha csak rád néz, már kiráz a láz* – kezdem el énekelni full hamisan, mire anya az ajkába harapva próbálja elfojtani a nevetését. – *Ily némbert, kész istencsapás, ha látsz / Szörnyella, Szörnyella... / Mint gyilkos pók új áldozatra vár...*

– Hagyd abba! – vihog anya, amikor meghalljuk, hogy a nagyi már a bejárati ajtóban van, és apával babszalyog.